

om Regnskabsførelse uforklarlig og practiff umulig Maade, med en blank Indtægtsfide beskriver Udgifter millionvis; til Mislighederne: at ved Finantsaarets Førlængelse den naturlige Spore til Indtægters og Udgifter prompte Besørgelse, som deels ligger i Byrden af Oversførelsen og Legitimationen af mange Restancer fra det ene Aar til det andet, men deels og fornemlig deri, at hverken Midfærheden eller Efterladenheden træder frem i Regnskabet formedelst Regnskabs forkastelige og utilladelige Fiction, at Alt, hvad der skeer til Regnskabs Fuldstændiggjørelse i Løbet af omtrent 5 Maaneder efter 31te Marts, skal ansees som skeet den 30te Marts, er betaget sin Virksomhed, at det staaer i enhver Statskassen underordnet Bestyrelses eller Kassebetjents Magt, der for sit Vedkommende af Finantsministeren er indrømmet en Deel eller endog (som Armeen og Marinen) den hele Førlængelse af Finantsaaret, som han selv har tilegnet sig for Statskassen, at dække foregaaende Aars Udgifter med det følgende Aars Indtægter og skule en Underbalance, som han ikke vil være bekjendt og at Rigsdagens Bevillings- og Control-Myndighed i utilbørlig Grad svækkes og lammes, om ikke under visse Forhold og Omstændigheder aldeles forvandles til en Illusion.

Den ovenmeldte Fiction, hvorefter Noget, der er passeret til een Tid, skal ansees som udført til en anden, og som i Stats-Regnskabet, hvor Kassebeholdningen opgjøres til 31te Marts, er givet sit Udtryk foran denne Datum ved at tilføies et tilsyneladende uskyldigt, men meget betydende „Pr.“ — vilde ingen forstandig privat Mand benytte og endnu mindre tillade sine Regnskabsførere at bruge, fordi den ikke kunde være ham til Gavn; tværtimod vil han, naar hans Regnskabsperiode er ude, med Tillid til sit eget Vogholberi og efter Indfordring af sine Fuldmægtiges Regnskaber, søge i kortest mulig Tid at opgjøre sin Formuebalance, og er end ikke, som det maa være Tilfældet i enhver Bedrift af noget Omfang, enhver Indtægts- eller Udgiftspost fuldkommen klar, forbigaaes den dog ikke af Balancen, men optages i samme med de Egenstaber, den da har.

Var Statskassen, istedetfor en Idee, en selvstændig myndig Person, behøvede han ganske vist ikke at følge den forstandige Privatmands Exempel, men han vilde ubetvivel snart blive klog paa, at om han endog kunde indbilde sig selv og Andre, at hans Indtægter, naar der kun i Bøgerne blev skreven et „Pr.“ foran Betalingsdagen, vare indkomne i rette Tid, det samme ikke lod sig gjøre med Udgifterne, fordi han ikke kunde skaffe Fictionen Indgang hos sine Creditorer.

I Henseende til Specialregnskabernes Afslutning (foran Nr. 2), da savne de endnu for en stor Deel de Egenstaber, som skulde gjøre dem stikede til at passe til Statsregnskabet, hvad enten dette betragtes i Henseende til sin Afslutning, saaledes som den factiff foregaaer, eller som den burde finde Sted. En Deel omfattede Kalender-Aaret, som Regnskaberne for stemplet Papir, for de Oppebørsler af Sportler og Gebyrer, som Retsbetjentene og Notarius publicus i Kjøbenhavn forestaae, hvorimod Regnskaberne for Departementsportler, der i Finantsloven have Conto tilføies med Retsportler, aflægges for Finantsaaret. Amtstjuernes og Kjøbstadmagistraternes Regnskaber for kongelige Oppebørsler omfattede hverken Finantsaaret eller Kalenderaaret; de Første derimod Tiden fra 24de til 24de Marts, de sidste Tiden fra 16de til 16de Marts, hvilken Indretning er truffen af Administrationen, efter at Grundloven og Finantslovene havde bestemt deres Indretning paa anden Maade.

Nogen Oversigt over den hele Statsformue og Gjæld (foran Nr. 3), gives ikke ved Statsregnskabet, hvilket dog let indsees at være nødvendigt, naar der af Regnskabet skal kunne have noget Begreb om Activernes og Passivernes stabigt værende Bestanddele og hvorledes Forandringerne Aar for Aar foregaae, og om det enkelte Finantsaar gaaer frem eller tilbage i sin